

sem fogom bicskával elcserélni és ígérem, hogy visszalopom a Józsitól, amint lehet, csak vedd ótalmadba azt a szegény tanítógyereket.“

„Mert igaz, hogy az ő apja csak egyszerű tanító, míg az én apám nagy úr, de a Szamek egy piszkos gazember, aki már tizenöt éves és mégis első elemista, pedig az apja a te sekrestyésed, aki szent ember és mindig kénytelen káromkodni az ifjú Szamek, az ő fia miatt, tehát add ó szüzek anyja, hogy ne annak a bifangnak, hanem a te szüzi fiadnak, nekem, vagyis az apám fiának akarátja teljesedjen, amen.“

Az üvegtorony hirtelen megvilágosodott. Aranys fény ragyogta be. Fehér, napsütéses ruhában jött egy csodaszép férfi, meg egy nő. Az arcuk is, meg a ruhájuk is olyan volt, mint a fehér lilium. Az édesanyám arca szokott ilyen lenni, mikor odahaza megölelt.

És a kis vörös Károly arca is mosolyog. Nem reszket és nem sír már. A szép szent asszony lehajol és felemeli. Ölébe veszi és elviszi. A szép szent férfi is követi őket.

A papbácsi szobájában láttam, meg a templomban csak ilyen szép embereket szoborban.

A kis vörös Károly is egészen megszépült. Soha se láttam még, hogy egy egyszerű, tanítógyerek ilyen szép legyen.

A szentek pedig elszálltak vele és a torony egyre sötétült, meg homályosodott.

Rengett, ringott, aztán összeomlott.

Másnapra én ministráltam a vörös Károly temetésén. Szépen, mosolyogva feküdt a ravatalon. Nagyon irigyeltem és szerettem volna tőle sokat kérdezni, hogy hova mentek a szent férfival és nővel, meg mi lett a kísértettel? De Károly csak mosolygott és nem felelt.

Mikor nem volt senki a szobában, oda mentem hozzá. Gyertyák ragyogták be.

„Nesze, Károly, visszaadom a golyódat.“

De hiába volt minden. Nem kellett neki. Odatettem hát a lábához, aztán kimentem a tömjénezőt lóbálni...

„Hahó!“

A múlt szigetje ez! Előre! Előre!

Ringva röpül a ház-hajó és integet a múlt.

„Hahó! Hahó!“

Őszi köd, tenger és hajó ma minden. Fehér felhők, fehér lobogók lengenek az égen. Léleg-harang csendül. Valahol gyereket temetnek.

Memento mori!

Ének nyári este.

Irta: Sziny Lajos.

Fehér toronyszobám falán ha hold esője
[játszik
Nevetve nézem azt; miért zokogna mindig
[átok?

Hiszen leérek úgy is ó, a bánat fonta láncig
Mikor te édes, csöpp szobámból ablakodra
[látok.

A hold esője sárga, mint a lámpa úgy szitálgat,
Fenyők felett az esti ködbe sír és szerte széled,
Sugára átölelve tartja szenvedőn a fákat;
Tudom, hiába is keresne már ma vágvva
[Téged!

És tudja jól, Te messzi menve élsz a kis
[köznelben
S nem fojtogatnak jaj, az enyhe nyári esti
[vágyak.

De lásd te édes, itt az ősz; mi lesz ha fátyla
[lebben,
Mi lesz ha messze száll a sárga hold s ha
[én se várlak?

Ki mondja majd: — Hitetlenem, szeretve szép
[az élet,
Szeretni ifjúság a szép s a szépet jó szeretni. —
Ki mondja ó: — Napnál a hold százszorta
[jobban éget
Ha nem leszünk, se hold, se én, csupán Te
[és a semmi.

Ma hív a hold, száz vágy röpül feléd; ki
[tudja holnap...?
Holnapra tán örökre összetörnek mind a
[szárnyak... —

De üzenem: — Ha álmaid egyszerre szét-
[omolnak
Jöjj vissza akkor ó, ahoz ki hű, ki vissza-
[várlak.